

Marc Vilarnau, realitzador audiovisual

Nom: Marc Vilarnau

Edat: 34 anys

Professió: Realitzador audiovisual

Vaig néixer a: Barcelona

Estic en contacte amb la Ulls del Món

des de: Gener de 2014

Marc Vilarnau va viatjar l'any 2014 a la província d'Inhambane per documentar la tasca d'Ulls del món sobre el terreny. La seva feina es va traduir en el documental *Mirades*, un audiovisual de 25' que es va estrenar el propassat dia 2 de desembre a la Sala d'Àmbit Cultural d'El Corte Inglés de Portal de l'Àngel a Barcelona. *Mirades* s'està movent actualment pel circuits de Festivals nacionals i aviat es podrà veure en diferents espais culturals.

Com va sorgir la idea de fer el documental *Mirades*?

Tenia ganes de fer un projecte de voluntariat relacionat amb la meva professió. A més a més, la meva dona es va involucrar en un projecte de tres mesos a l'Hospital de Manica, a Moçambic. No volia perdre la oportunitat de conèixer el país i fer cooperació, així que vam buscar organitzacions catalanes que cooperessin a Moçambic. La meva idea era fer un documental, ja que sóc realitzador. Vaig entrar en contacte amb Ulls del món, que em va descobrir el concepte de la ceguesa evitable, que era desconegut per mi. Em vaig adonar que s'havia de donar a conèixer, i que valia la pena fer-ne un documental.

La responsabilitat social corporativa és un concepte cada cop més estès. Però, com definiries la responsabilitat social audiovisual?

Consisteix en col·laborar en fer la societat més justa i amb menys desigualtats a través del mitjà audiovisual. És una activitat molt sana i que t'aporta moltíssima experiència a nivell professional.

Amb quins problemes et vas trobar a l'hora de rodar?

L'equip de rodatge era molt reduït... bàsicament era jo mateix. L'Helder, activista de la Fundació, m'ajudava a carregar el material amunt i avall, i feia les entrevistes si els entrevistats no parlaven portuguès. Quan passava això també depenia d'ell per fer la transcripció de les entrevistes.

A l'hora d'organitzar els rodatges, en Pierre, un altre activista de la Fundació, gestionava els transports i les entrevistes. Em va ajudar moltíssim, realment aquestes dues persones van ser crucials per la producció de la pel·lícula.

Què és el que més et va impressionar de Moçambic?

Per carnestoltes van fer un concurs de ball a Inhambane. Totes les escoles hi participaven, tothom estava al carrer. Diumenge al matí van anunciar els guanyadors. Mai havia vist tanta felicitat, tanta expressivitat en ningú com en els grups que van guanyar. Corrien pel poble amunt i avall, celebrant i ballant, era un espectacle de vitalitat.

Quin cas de ceguesa evitable a Inhambane, Moçambic, et va sorprendre més?

El cas del Padre Mateus, que es va quedar cec mentre treballava de pintor a Sud Àfrica, i que reconeixia obertament que si hagués anat abans a l'hospital potser hauria pogut conservar la vista. Des d'aleshores transmet a la gent la necessitat d'acudir a un metge si tenen un problema de visió.

En quins projectes estàs treballant actualment?

Actualment no estic fent cap projecte de responsabilitat social. Però estic molt orgullós d'un que vaig fer l'any passat, juntament amb la Fundació Vicki Bernadet i l'Escola Superior de Disseny-IED, de la qual era professor. Els meus

alumnes van fer el paquet de gràfics en moviment de la Segona Gala dels Premis Fada, que promou la sensibilització i la prevenció dels abusos sexuals infantils.